

๕๑

ค ว า ม ห ล า ก ห ล า ย ข อ ง เ ป ร ต (๒)

ชนเหล่าใดยังเป็นมาณพ อันเทวทูตตกเดือน แล้ว
ประมาทอยู่ นรชนเหล่านั้นจะเข้าถึงหมู่สัตว์เลว เสร้าโศก
สิ้นกาลนาน ส่วนนรชนเหล่าใด เป็นสัตบุรุษผู้สงบระงับในโลกนี้
อันเทวทูตตกเดือนแล้ว ย่อมไม่ประมาทในธรรมของพระอริยะ
ในกาลไหนๆ เห็นภัยในความถือมั่นอันเป็นเหตุแห่งชาติและ
มรณะแล้ว ไม่ถือมั่น หลุดพ้นในธรรมเป็นที่สิ้นชาติและมรณะ
ได้ นรชนเหล่านั้นเป็นผู้ถึงความเกษม มีสุข ดับสนิทในปัจจุบัน
ล่วงเวอร์และภัยทั้งปวงและเข้าไปล่วงทุกข์ทั้งปวงได้

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๓

มวลมนุษยชาติล้วนอยากให้โลกมีสันติสุข ต่างเรียกร้องหาสันติภาพกันทั่วโลก แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า สันติภาพภายนอกต้องเริ่มมาจากสันติสุขภายใน แล้วทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงสันติสุขภายในได้ เว้นจากการปฏิบัติธรรมแล้ว ไม่มีวิธีอื่นที่จะทำให้เราได้รู้จักกับสันติสุขภายใน เมื่อเราปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายได้ เราจึงจะซาบซึ้งว่า พระธรรมกาย นี่แหละเป็นแหล่งกำเนิดสันติสุขที่แท้จริง

*พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน เทวทูตสูตร ว่า

“โจทิตา เทวทูเตหิ	เย ปมชฺชนติ มาณวา
เต ทิฆรตฺตํ โสจฺจนติ	หีนกาญฺปคา นรา
เย จ โข เทวทูเตหิ	สนฺโต สปปุริสา อิท
โจทิตา นปฺปมชฺชนติ	อริยธมฺเม กุทาจนํ
อุปาทาเน ภยํ ทิสฺวา	ชาติมรณสมฺภเว
อนฺูปาทา วิมฺจุจฺจนติ	ชาติมรณสงฺขเย
เต เขมปฺปตฺตา สุขีโน	ทิฏฺฐธมฺมาภินิพฺพุตา
สพฺพเวรภยาตีตา	สพฺพทุกฺขํ อุปจฺจุคฺคํ

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๔

ชนเหล่าใดยังเป็นมาณพ อันเทวทูตตกเดือน แล้ว
ประมาทอยู่ นรชนเหล่านั้นจะเข้าถึงหมู่สัตว์เลว เศร้าโศก
สิ้นกาลนาน ส่วนนรชนเหล่าใด เป็นสัตบุรุษผู้สงบระงับใน
โลกนี้ อันเทวทูตตกเดือนแล้ว ย่อมไม่ประมาทในธรรมของ
พระอริยะ ในกาลไหนๆ เห็นภัยในความถือมั่นอันเป็นเหตุ
แห่งชาติและมรณะแล้ว ไม่ถือมั่น หลุดพ้นในธรรมเป็นที่สิ้น
ชาติและมรณะได้ นรชนเหล่านั้นเป็นผู้ถึงความเกษม มีสุข
ดับสนิทในปัจจุบัน ล่วงเวรและภัยทั้งปวงและเข้าไปล่วง
ทุกข์ทั้งปวงได้”

นี่เป็นถ้อยคำยืนยันของพระองค์ว่า ทรงเป็นผู้ที่รู้แจ้ง
เห็นจริงด้วยพระองค์เอง ตั้งแต่พระองค์ตรัสรู้ที่ได้ดวงไม
ศรียาโพธิ์ ความเป็นลัทธิก็เกิดขึ้นตั้งแต่ตอนนั้นแหละ
ภพภูมิทั้งหมดอยู่ในวิสัยที่ญาณทัสสนะของพระองค์จะรู้เห็นได้
ทรงตรวจดูโลกธาตุทั้งหมด เพียงชั่วลัดนิ้วมือก็แจ่มแจ้งแล้ว
นี่เป็นพุทธานุภาพที่เป็นอจินไตย

เหตุที่นำไปเกิดในอบายภูมินั้น คือ อกุศลกรรม ความชั่ว
ทุกชนิด เช่น อกุศลกรรมที่กระทำด้วยจิตที่มีโทสะ ส่วนมากแล้ว
จะนำไปบังเกิดในมหานรก อกุศลกรรมที่ทำความด้วยโมหะ ส่วนใหญ่
จะนำไปบังเกิดในกำเนิดของสัตว์เดียรัจฉาน อกุศลกรรมที่ทำ

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๕

ด้วยโลภะ มักจะนำไปบังเกิดเป็นเปรต และรวมไปถึงภพภูมิของ
อสุรกายอีกด้วย อกุศลกรรมทั้ง ๓ ประการนี้ ล้วนเป็นตัวนำไป
ไปบังเกิดในอบายภูมิทั้ง ๔ ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับอกุศลจิตดวงไหน
จะส่งผลเร็วแรงกว่ากัน ซึ่งเราจะได้ศึกษารายละเอียดกันไป
เมื่อใจเราจะละเอียดมากกว่านี้

ถ้าหากจะให้พรรณนาถึงลักษณะของเปรตชนิดต่างๆ
ที่ผู้มีรู้มีญาณทั้งหลายไปรู้ไปเห็นมา แล้วนำมาเล่าอย่าง
ละเอียดลออก็คงพรรณนาได้ไม่หมด ดูอย่างความเป็นอยู่ของ
มนุษย์ด้วยกัน ก็ยังมีการแบ่งแยกเชื้อชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์
แตกต่างกันไปมากมาย เพราะฉะนั้น ความลำบากและทุกข์ทรมาน
ในการเสวยวิบากกรรมของเปรต ก็ย่อมมีความแปลกแตกต่าง
กันไปในรายละเอียดไม่น้อยทีเดียว หลวงพ่อจะยกตัวอย่าง
เฉพาะเปรตที่น่าสนใจ ลักสองสามประเภทให้ได้ศึกษากันเอาไว้

เปรตบางจำพวก ไม่มีรูปร่างเหมือนสัตว์ที่มีชีวิตทั่วไป
แต่มีรูปร่างเหมือนกับก้อนเนื้อก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง กองอยู่เป็น
หย่อมๆ มีฝูงแร้งกาและนกตะกรุมซึ่งมีอยู่ในเขตโลก พากัน
จิกตึงกินก้อนเนื้อเปรตนั้น ซึ่งได้แต่ร้องโอดครวญครางด้วย
ความเจ็บปวด เพราะฝีปากของนกปากเหล็กที่พากันจิกรุมทั้งนั้น
ไม่มีปราณีเลย

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๖

เหตุที่ต้องมาเกิดเป็นเปรตก่อนเนื้อ ก็เพราะเมื่อครั้งเป็นมนุษย์ มีใจไม่บริสุทธิ์ ปราศจากความกลัวบาป คิดแต่จะได้ด้วยการประกอบอาชีพที่ไม่ชอบธรรม ทำปาณาติบาต ฆ่าโคและสัตว์ แล้วแล่นเนื้อออกเป็นชิ้นๆ นำออกขาย เพื่อเลี้ยงชีพเป็นประจำ ครั้นสิ้นชีวิตในชาตินั้น ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรกเป็นเวลายาวนาน เมื่อพ้นจากนรกแล้วกรรมยังไม่สิ้น จึงต้องมาเกิดเป็นเปรตก่อนเนื้อ ให้ฝูงแร้งฝูงกาเฝ้ารุมล้อมจิกทิ้งอยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

เปรตบางจำพวกมีรูปร่างและการเสวยกรรมแปลกมาก คือ มีร่างกายน่าเกลียดน่ากลัว ล่องลอยไปมาในอากาศได้ มีขนเป็นหอก บางตนมีขนเป็นธนูหน้าไม้ บางตนมีขนเป็นอาวุธต่างๆ ขณะที่ล่องลอยไปมาในอากาศนั้น ขนเปรตที่เป็นหอก หน้าไม้ หรืออาวุธชนิดต่างๆ ซึ่งติดอยู่เต็มร่างของเปรต ก็จะหลุดกระเด็นออก และกลับมาประทุษร้ายตัวเอง เปรตตนที่มีขนเป็นหอก หอกก็จะพุ่งกลับแทงกลางลำตัว เปรตตัวไหนมีธนูหน้าไม้ เมื่อธนูหน้านั้นหลุดออกไปแล้ว ก็พุ่งกลับมาปักตัวเอง ให้ได้รับความเจ็บปวด

กรรมในอดีต คือ เมื่อครั้งเป็นมนุษย์ ความโลภจู้ให้ทำอกุศลกรรมที่หยาบช้า ทำปาณาติบาต เป็นพรานไพร คว้าได้หอก

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๓

ได้ธนูหน้าไม้ ก็มุ่งเข้าป่าเที่ยวล่าเนื้อ กระจ่าย แก้ง กวางตาม
แต่จะได้อะไร แล้วนำมาเลี้ยงครอบครัวหรือเพื่อนฝูง ขยันทำแต่
บาปกรรมอยู่ทุกวัน เมื่อความตายมาพรากชีวิตไป จึงต้องไป
เกิดในนรกเป็นเวลาช้านาน เมื่อพ้นจากนรกแล้ว ต้องมาเกิด
เป็นเปรตด้วยเศษกรรมที่ยังเหลืออยู่

เปรตบางจำพวกมีอณูขนาดใหญ่เท่าหม้อ เวลาเดิน
ไปต้องแบกลูกอณูของตัวเองขึ้นไปด้วย เมื่อเวลานั่งก็ต้อง
นั่งทับลูกอณู จากนั้นจะมีฝูงแร้งกาพากันตามจิกทิ้งเป็นกลุ่มๆ
เปรตได้แต่ร้องทูลทูลรายครวญครางด้วยความเจ็บปวดทรมาน
นั่นก็เป็นเพราะว่า เมื่อชาติก่อนเคยประจานความผิดของผู้อื่น
บ้างก็เป็นผู้พิพากษาตัดสินคดีความ แต่ว่าไม่มีหิริโอตตปปะ
ลูกโลภะเข้าครอบงำจึงรับสินบน เมื่อตัดสินคดีความก็ให้คนที่
ตนรับสินบนไว้เป็นผู้ชนะ ส่วนคนที่ควรชนะก็กลับตัดสินให้แพ้
เมื่อตายไปต้องไปถือกำเนิดเป็นสัตว์นรกก่อน ครั้นพ้นจากนรก
แล้วเศษบาปยังมีอยู่ จึงต้องมาเกิดเป็นเปรตที่มีลูกอณูขนาดใหญ่โต
เป็นการประจานความผิดของตัวเอง ที่ได้ประพฤติดีพิพลาตไว้
เมื่อครั้งเป็นมนุษย์

เปรตบางจำพวก มีรูปร่างใหญ่โตบึกบึน แต่ไร้ศรัทธา
เป็นเปรตหัวขาด มีจักษุและปากปรากฏอยู่ที่บริเวณหน้าอก

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๘

แปลกประหลาดทีเดียว ยืนหมิ่นเฉยไม่พูดไม่จา และยังมีฝูงแร้ง
กาบินมาเกาะตามเนื้อตามตัว แล้วจิกเจาะอวัยวะต่างๆ ทำให้เปรต
ต้องร้องทูลทูลรายด้วยความเจ็บปวด ไม่อาจที่จะประทัดประหาร
หรือขับไล่ฝูงแร้งฝูงกาไปได้

ที่ต้องมาเป็นเปรตชนิดนี้ เพราะภพชาติก่อนเป็นคนไม่รู้
ธรรมะ เห็นแก่สินจ้าง ทำปาณาติบาตเป็นเพศฆาตตัดคอคน
หรือรับสินจ้างฆ่าคนให้ตายตามคำสั่งของนายจ้าง อกุศลจึงนำ
ไปเกิดในนรกเป็นเวลายาวนาน จากนั้นก็มาบังเกิดเป็นเปรต
เสวยกรรมอยู่อย่างนี้อีกหลายหมื่นปีจึงจะหลุดพ้น

เปรตบางจำพวกมีเพศเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา
ทรงผ้าสังฆาฏิ จีวร บาตร ประคตเอว อัฐฐบริขารต่างๆ ครบ
บริบูรณ์ แต่มีไฟลุกขึ้นท่วมตัว ไหม้เปรตเหล่านั้นพร้อมทั้ง
บาตรจีวร อัฐฐบริขาร เป็นอยู่อย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ว่าจะ
เคลื่อนกายไปที่ไหน ก็ยังถูกไฟไหม้อยู่ตลอดเวลา เมื่ออยู่บน
พื้นดินก็ถูกไฟไหม้ที่พื้นดิน เมื่อเหาะลอยหนีไปบนอากาศก็ถูก
ไฟไหม้บนอากาศ ต้องทรมานอยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

ที่ต้องเกิดเป็นเปรตประเภทนี้ เนื่องจากชาติที่แล้วได้มี
โอกาสเข้ามาบวชในบวรพระพุทธศาสนา แต่ถูกความโลภเข้า
ครอบงำ ทำให้ปัญญาจักขุมืดมัว มองไม่เห็นคุณค่าอันประเสริฐ

ความหลากหลายของเปรต (๒)

๔๘๕

ของพระพุทธศาสนา ทำตนเป็นประดุจโจรปล้นพระศาสนา โดยการทรงเพศภิกษุสามเณรแต่ไม่สำรวมกาย วาจา รู้ว่าตนเป็นผู้มีศีลไม่บริสุทธิ์แล้ว ก็ยังฝืนล่วงเกินอาบัติน้อยใหญ่ ไม่กระทำตามพระวินัย ไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร เมื่อศีลไม่บริสุทธิ์ บริโภคอาหารของชาวบ้านอยู่อย่างนี้ เมื่อมรณภาพก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เสวยกรรมอยู่ยาวนาน เมื่อพ้นจากนรกแล้วยังต้องมาเกิดเป็นเปรต ถูกไฟไหม้อยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นกรรม

ความทุกข์ยากลำบากในเปตโลกเท่าที่ได้เล่ามานี้ ต้องการจะชี้ให้เห็นว่า อกุศลกรรมทุกชนิดอย่าได้คิดทำอย่ามองว่า เป็นสิ่งเล็กน้อยเป็นอันขาด เพราะสามารถนำไปสู่อบายภูมิได้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น เมื่อทุกท่านได้รับฟังความทุกข์ทรมานของเปรตในเปตโลกแล้ว จึงไม่ควรประมาทในชีวิตกรรมชั่วแม้ใครจะรู้หรือไม่ก็อย่าได้ทำ ขึ้นชื่อว่าบาปกรรม แม้จะมีประมาณน้อย ก็ทำให้ใจหมองสามารถพาไปสู่อบายภูมิได้ ดังนั้น ให้ละชั่วทุกชนิด ทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และทำใจให้ใสๆ เราจะได้มีสุคติเป็นที่ไป

